

ГОЛИЯТЪ

Преживѣхъ 10 години въ южна Америка — разказва единъ пътешественикъ. Често правяхъ обиколки изъ ония мѣста, за да изучавамъ живота и обичаитѣ на нейнитѣ диви жители и да се запозная съ растенията и животнитѣ тамъ.

Въ обиколката винаги ме придружаваше моятъ Голиятъ. Това бѣше една едра мжжка маймуна, която азъ случайно намѣрихъ и нарекохъ заради исполинския ѝ ръстъ — Голиятъ.

Нека по-напредъ да разкажа, какъ я намѣрихъ. При едно пътуване изъ гората, намѣрихъ маймуната полуумрѣла. До нея лежи мъртавъ и съ изплезенъ езикъ единъ леопардъ. Явно бѣше, че между леопарда и маймуната се е билъ разигралъ лютъ двубой. Маймуната го одушила и тръснала на земята, но и тя си бѣше зле изпатила: цѣла изохапана тя едва дишаше. Дойде ми мисълта да се опитамъ да я спася. Казахъ на моитѣ хора да я отнесатъ до жилището ни, което бѣше твърде наблизо.

Съ помощта на нашия лѣкарь азъ успѣхъ да излѣкувамъ маймуната съвършено. А тя отъ благодарностъ тѣй се привърза къмъ мене, че никога нито крачка не ме напущаше.

Голиятъ имаше веселъ нравъ и страшна сила. Въоръженъ съ една голѣма тояга, той вървѣше винаги предъ насъ, разглеждаше пптищата, тършуваше по горичкитѣ и прогонваше отъ тамъ дивитѣ животни, а вечеръ, когато всички спѣха, той ме пазѣше, приклекналъ до леглото ми. Единъ отъ моитѣ хора особено бѣше се сдружилъ съ тази маймуна, та я научи да стреля съ пушка. Тѣй че, Голиятъ, бѣше и отличенъ стрелецъ.

Въ една обиколка, призори, когато всички хора, изморени отъ дългото и мжчително пътуване, спѣха дълбоко, а азъ, скритъ въ палатката си, увлеченъ и наведенъ надъ ношната лампа привеждахъ въ редъ бележкитѣ си, Голиятъ, приклекналъ до краката ми, бѣше буденъ и ме пазѣше. Изведнажъ той издаде твърде страшенъ и присипналъ гласъ. Азъ се стрес-